НАВІНКІ

13 - 20 лютага 2003 №6(85) Кошт свабодны

Твор Туркменбашы – цяпер па-беларуску!
стар.2

Акцыя любові *па-маладафронтаўску*
на стар.3

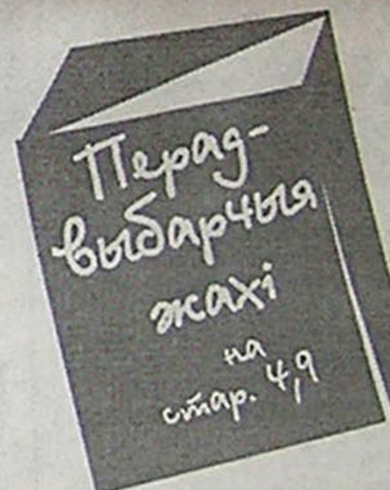

Малевіч меў рацыю...

Апошнія захапленьні ўладаў тэматыкай машэраўшчыны наводзіць на шмат якія думкі

Натуральная карціна. Любая ўлада, якой бы яна ні была, рэакцыйнай або рэвалюцыйнай, так ці йнакш імкнецца легітымізаваць сябе ў мінуўшчыне. Гітлер шукаў карані нацыянал-сацыялізму ў «Тысячагадовым рэйху»; прэзыдэнт Вэнэсуэлы Уга Чавэс – у пладах пазавекавой гісторыі змаганьня за незалежнасьць Сымона Балівара; расейскі бос Пуцін намагаецца зрабіць дзікі грымучы кактэйль з ашмёткаў былой Расейскай імпэрыі і Савецкага Саюзу...

На 9-м годзе Эры Лукашэнкі ў нас усё выразьней адчуваецца тэндэнцыя да міталягізацыі эпохі Машэраўскага дабрабыту. У гэтым, у прынцыпе, няма нічога дзіўнага, бо такога кшталту патугі знаёмыя нам ад часоў станаўленьня рыначнага сацыялізму. Рэжым Лукашэнкі заўжды імкнуўся абгрунтаваць сваю ідэалёгію ў недалёкім мінулым савецкага шчасьця. Глупа было б апэляваць да нэпманска-здрадніцкага СССР часоў Гарбачова, таму прыходзілася апускацца да больш раньніх часоў. Дзякуй богу, што ў нас аказаўся такі пэрсанаж як Машэраў. Народны эпас позьне-савецкай Беларусі прыпісвае фігуры Машэрава шэраг якасьцяў, якія б спатрэбіліся й для сёньняшняга гаспадара былога будынку ЦК КПБ на Карла Маркса-38. Маўляў, і народ у абіду не даваў, і дабрабыт мацаваў, і з Масквой цягаўся, і нават быў магчымым кандыдатам на пасаду Самаго. Таму Машэраў для лукашэнкаўскай гістарычнай навукі сапраўды аказаўся дарэчы, не выключаючы нават спробаў абгрунтаваць пэўную пераемнасьць сёньняшняга рэжыму з часамі машэраўшчыны – своеасаблівы машэрызм-лукашызм атрымліваецца. Аднак, чамусьці ніхто з раскрутчыкаў, што піараць міт Машэрава, не задумаўся, а што было б, каб Машэраў застаўся жывы, і які лёс напаткаў бы сёньняшняга «эстафэтчыка»? Якая будучыня нас чакала б?..

(Працяг на стар. 3)

Газэта «Навінкі» выходзіць зь лютага 1998 г. Зарэгістраваная ў Дзяржаўным камітэце па друку Рэспублікі Беларусь 23.02.1999 г. Пасьведчаньне аб рэгістрацыі №1272. Заснавальнікі: П.Канавальчык, А.Новікаў, А.Мазур. Адрас для карэспандэнцыі: п/с 33, 220134 Менск, БЕЛАРУСЬ; E-mail: kampramat@tut.by; Адрас рэдакцыі: г.Менск, пр.газ.«Известия», 9-143.
Галоўны рэдактар Паўлюк Канавальчык. Тыраж 3000 экз. Надрукавана з гатовых дыяпазытываў у друкарні ТДА «Знаменіе», г. Менск, вул. Кальварыйская, 24. Заказ №177
Нумар падпісаны да друку 13.02.2003г., а 00.01.

Навінкі ў тЭстах

1. Працаўнікоў якой акадэміі ўзнагародзіў Аляксандар Лукашэнка?
А) Прэзыдэнцкай
Б) Паліцэйскай
В) Музычнай

2. З прадстаўнікамі якой беларускай царквы правёў афіцыйную сустрэчу Папа рымскі Ян Павал II?
А) Пратэстанцкай
Б) Праваслаўнай
В) Каталіцкай

3. Па рашэньні ўраду Францыі беларускі віялянчаліст і выкладчык Уладзімір Перлін узнагароджаны нацыянальным ордэнам:
А) «Акадэмічныя пальмы»
Б) «Акадэмічныя дубы»
В) «Акадэмічныя елкі»

4. Згодна статыстычных дадзеных 81 са 100 беларускіх сямей забясьпечаная:
А) Радыё
Б) Тэлевізарам
В) Тэлефонам

5. Беларускія энэргетыкі сумесна з польскімі калегамі пабудуюць электрастанцыю магутнасьцю 660 мэгават, якая будзе працаваць на:
А) Вуглі
Б) Дрэве
В) Бульбе

6. У беларускім горадзе Мазыр аб'яўленая эпідэмія:
А) Тыфу
Б) Сыфілісу
В) Грыпу

7. Пастановай Нацбанку зь цяперашняга моманту пры наяўнасьці любога дакумэнту дазволена набываць:
А) Золата
Б) Валюту
В) Брыльянты

8. 12 лютага мусульмане ўсяго сьвету адзначылі сваё галоўнае сьвята:
А) Шабаш
Б) Новы год
В) Курбан-байрам

9. Па тэрыторыі Беларусі ўпершыню праехаў міжнародны цягнік з фурамі, які называецца:
А) «Вікінг»
Б) «Вараг»
В) «Віцязь»

10. 28 лютага Аляксандар Лукашэнка прачытае ў БДУ:
А) Малітву
Б) Лекцыю
В) Верш

11. Візыт якой дэлегацыі ў нашую краіну вырашана правесьці летам гэтага году?
А) Іранскай
Б) Ірацкай
В) Ліванскай

12. Які тэлеканал атрымае фінансавую падтрымку зь дзяржаўнага бюджэту?
А) НТВ
Б) Eurosport
В) СТВ

13. У адносінах да Таварыства якой мовы міністэрства юстыцыі Беларусі адмяніла папярэджаньне?
А) Беларускай
Б) Расейскай
В) Украінскай

14. Бабруйскі камбінат хлебапрадуктаў выпускае першы айчынны сухі корм для:
А) Сабак
Б) Катоў
В) Пэнсіянэраў

Правільныя адказы: 1-В, 2-В, 3-А, 4-В, 5-А, 6-В, 7-Б, 8-В, 9-А, 10-Б, 11-Б, 12-В, 13-А, 14-Б.

«Шагал гайдарит впереди»

Новыя кампутарныя тэхналёгіі заваёўваюць беларускі спажывецкі рынак

Здаўна беларуская зямля вядомая сваімі славутымі людзьмі, якія набылі сусьветную вядомасьць. Скарына, Дамейка, Касьцюшка... Каб напісаць поўнасьцю гэты сьпіс ня хопіць ёмкасьці кампутару. Гэтымі імёнамі па праву ганарыцца і Эўропа і Амэрыка. Вось толькі на Беларусі нашых геніяльных суайчыньнікаў да апошняй пары ня вельмі шанавалі. Што зробіш, няўдзячны народ беларусы. Затое сытуацыю зьбіраюцца выправіць вядомыя сваёй любоўю да продкаў карэйцы, якія незвычайным спосабам вырашылі ўшанаваць памяць пра жыцьцё і творчасьць сусьветнавядомага ўраджэнца Віцебску Марка Шагала. Прадстаўніцтва карпарацыі «Самсунг Электронікс» у горадзе на Дзьвіне правяло прэзэнтацыю новага вадкакрысталічнага манітору памерам 40 дзюймаў, якому далі імя вялікага мастака. Масавы выпуск гэтай навінкі пачнецца ўжо ў першай палове гэтага году. Варта заўважыць, што карэйская карпарацыя ўжо даўно ўзяла за моду прысвойваць новым мадэлям кампутарнай тэхнікі імёны мастакоў. Напрыклад манітор памерам 17 дзюймаў завецца «Кандзінскі». А «Далі» мае дыяганаль усяго 15 дзюймаў. Такім чынам наш зямляк стаў самым вялікім і адначасова самым бясьпечным для зроку. Канешне, такая даніна павагі нашаму земляку – гэта бальзам на раны нацыянальнасьвядомаму беларусу. Але калі ўлічыць кошт на сучасную кампутарную тэхніку, то «Шагала» сапраўды можна параўнаць з коштамі на творы клясыкаў вялікага мастацтва ●

Падзагалю

Загаловак

Мой мілы кут вечназялёны,
Поле, блакітнае неба, дрыгва,
Людзі, шчаслівыя невыпадкова,
Песьні сьпяваюць ў лясах да утра.

Дзецям заўсёды хапае прысмакаў.
Жарты, усьмешкі, танцы, гульба.
Сінеружовыя твары рабочых
Глядзяць ганарова. Праца – Барба.

Хай хто ня верыць, не прызнае
Дзяржаўную вялікабеларускую сілу.
Такіх ашчапенцаў з гісторыі ВОН!
Варыць зь негадзяяў – МЫЛА!

А дарагіх нашых людзей
Успамінае стары і малы.
Хто ня знае сьвятое – ШАГАЛ!
Вон, гэць, бягі са страны!

Цяпер любы нармальны сучасны
чувак
Набывае бяз жалю і болю
Абазваны радным імём манітор,
Ведай спадчыну – долю!

Ярыла Пшанічны

Прадаецца краіна

З малатка пускаюць сувэрэнітэт

Як казаў Вялікі Камбінатар, калі ў краіне ходзяць грашовыя знакі, значыць ёсьць людзі, у якіх іх зашмат. За вялікія грошы ў Эўропе, дзе іх шмат, можна ўсё. Можна купіць сабе графскі і княскі тытул, можна нават, калі не купіць, то арэндаваць невялічкую дзяржаву. Агенства Reuters паведамляе, што ў прапанове зараз ёсьць у наяўнасьці невялікае княства Ліхтэнштэйн разам з 33 тысячамі жыхароў. Нейкая *турыстычная фірма Xnet скупіла на* карані ўсю княскую маёмасьць, каб зрабіць яе месцам для правядзеньня канфэрэнцыяў, самітаў ды іншых сэмінараў. Фішка ў тым, што кампанія, якая часова купляе Ліхтэнштэйн, атрымлівае калясальныя магчымасьці для разьмяшчэньня сваіх лягатыпаў (магчыма, што кожны грамадзянін гэтай краіны мусіць цягаць на рукаве нашыўку Xnet – бадай, як яўрэй зорку Давіда). Колькі будзе каштаваць дзень арэнды Ліхтэнштэйна – агенцтва не паведамляе, але можна здагадацца, што ў нас з вамі ня хопіць і на гадзіну. Затое наша краіна таксама можа паспрабаваць сябе ў такога кшталту геапалітычнай прастытуцыі. *Напрыклад, прадацца якой-небудзь транснацыянальнай карпарацыі* (што ўжо часткова робіцца – пагляздіце, колькі рэклямы Кока-Колы на вуліцах сталіцы). Толькі невядома, ці захоча хто праводзіць якую-небудзь захудалую кунфу ў краіне, дзе няма адпаведнай інфраструктуры і клазэты дагэтуль не абсталяваныя камфартабельнымі бідэ. Затое ў нас ёсьць выдатныя дзікія прасторы для правядзеньня вайсковых вучэньняў і выпрабаваньня зброі. Пару дзён нашае беднае княства вытрымае кяскае паляваньне – ня ўсе зубры перадохлі ў Белавежы ●

Абрабаваныя літаратура і мастацтва

Не прыціхлі яшчэ скандалы з абрабаваньнямі вядучых беларускіх апазыцыйных газэт, дык на табе ды падай: паднялі на кампы вядомую анцілягенцкую газэтку *Літаратура і мастацтва*. Сам факт крымінальнай справы ніяк не ўплывае на крыміналгенную сытуацыю ў краіне, аднак гэты выпадак – сапраўдны хук у сківіцу буржуазна-дэмакратычных мас-мэдыя. Ну пагадзіцеся, да гэтуль мы чулі толькі стогны ды енкі з боку апазыцыйных СМІ, што нібыта прыцясьняюць іх улады ды спэцслужбы. Яны-та, падлюкі, маўляў, і робяць свае гнюсныя вылазкі ў стан антылукашэнкаўскіх акулаў пяра, тырачы па дарозе каштоўныя вінчэстэры ды памнажальную тэхніку. Але справа аказалася нашмат складаней, за такія дзіцячыя «зуброўскія» інсынуацыі. Днямі аказалася, што замест пралукашысцкіх пярэваратняў-тыршчыкаў у Беларусі дзейнічае сапраўдны ганг, што спэцыялізуецца на кампутарнай тэхніцы. Зьвернем увагу шаноўных чытачоў на той факт, што *ЛіМ* зьяўляецца дзяржаўнай газэтай, таму спадзявацца на тое, што камандоры літаратуры й

мастацтва раптам пераарыентаваліся на нацдэмаўскія каштоўнасьці за бюджэтны кошт наўрад ці прыходзіцца. Тут справа зразумелая:
– або злачынцы – звычайныя уркі-кампутаршчыкі;
– або сапраўды чакай бяды – гэта банда бел-чырвона-белых хакераў-мсьціўцаў, што чысьцяць варожыя пралукашысцкія рэдакцыі.
Пры апошнім раскладзе паважанаму спадару Паўлу Якубовічу варта сьціснуць ачко: грымчу не гадзіна, што абчысьцяць і рулявога афіцыйнай прэсы – рэдакцыю *Саўбелії* ●

Туркменскі «Майн Кампф» па-беларуску

Не пасьпелі *Навінкі* паўгадзы таму напісаць пра слынны твор Туркменбашы «Рухнама», як ён неўзабаве зьявіўся на беларускай мове. Перакладчыкамі духоўнага кодэксу Туркмэнбашы сталі такія вядомыя беларускія літаратары як Леанід Дранько-Майсюк, Анатоль Кудравец, Анатоль Бутэвіч і Мікалай Сільчанка. На зялёнай вокладцы кнігі Сапармурата Ніязава «Рухнама» – выява барэльефа аўтара. Напачатку кнігі побач з партрэтам пажыцьцёвага прэзыдэнта Туркмэністану зьмешчаная клятва наступнага зьместу: «У час, калі здраджу Радзіме, Сапармурату Туркмэнбашы Вялікаму, Сьвятому айцу тваіму – Няхай спыніцца дыханьне маё».
Выдала кнігу беларускае ўнітарнае прадпрыемства «Сьветач». Галоўны рэдактар «Сьветачу» Андрэй Вірчак кажа, што гэта было ягонае душэўнае памкненьне. Ён прачытаў кнігу на

расейскай мове і быў моцна ўражаны яе зьместам. Андрэй Вірчак вельмі часта бывае ў Туркмэністане, да таго ж у Ашгабаце месьціцца ягоная паліграфічная фірма «Сьветач-ОСТ»: «На постсавецкай прасторы ніхто з былых і дзейных прэзыдэнтаў не стварыў нечага, што магло б замяніць былую ідэалёгію Савецкага Саюзу. Нацыя ж ня можа жыць бязь нейкага ідэалягічнага кірунку. На мой погляд туркмэнскі прэзыдэнт вельмі ўдала сканцэнтраваў нацыю на пэўныя мэты. Для Беларусі гэта зараз вельмі актуальна – пошук свайго кірунку. Туркмэны ў Сярэдняй Азіі – тое самае, што беларусы ў Эўропе. Такія ж памяркоўныя і сьціплыя».
Дарэчы, Сапармурат Ніязаў даў асабісты дазвол на пераклад кнігі, якую туркменскія дысыдэнты прызнаюць клонам гітлераўскага «Майн Кампф», на беларускую мову ●

Сацыяльны Эдып беларусаў

Апошнія дасьледаваньні ў вобласьці псыхааналізу дапамагаюць нам па іншаму паглядзець на крыніцы палітычнай нестабільнасьці ў Беларусі

Размова пойдзе пра злачасны «эдыпаў комплекс», які адпаведна кананічнаму псыхааналізу зьяўляецца ядром усіх нэўрозаў (у тым ліку і палітычных). Комплекс, названы ў гонар героя антычнай п'есы Сафокла «Эдып», правакуе кожнага з нас удзяцінстве на нянавісьць у дачыненьні да аднаго з бацькаў і на жаданьне полавага кантакту з другім: звычайна, у хлопчыкаў комплекс выклікае пачуцьцё варожасьці да бацькі і любові да маці, у дзяўчынак, адпаведна, адваротныя сымпатыі. Аднак, магчымыя і лякальныя пэрвэрсіі.

Калі верыць Зыгмунду Фрэйду тэма бацьказабойства ўласьцівая ўсім, у тым ліку і ўладальнікам капусных пашпартоў РБ. У працэсе сэксуальна-псыхічнага разьвіцьця перад кожным з нас паўстае заданьне пераадолець гэты комплекс. Разбурэньне эдыпавага комплексу ў працэсе сэксуальнага разьвіцьця дзіцяці характарызуе пераход ад фалічна-анальнай фазы сэксуальнасьці да лятэнтнага (прыхаванага) пэрыяду. Фрэйд лічыць гэта пазытыўным момантам, бо на фазе лятэнтнага пэрыяду фармуецца здаровая структурная мадэль псыхікі: «я», «звыш-я» і «яно».

Захаваньне зь дзяцінства эдыпавага комплексу пагражае дарасламу псыхічнымі нэўрозамі, якія, набываючы павальна-масавы характар, могуць прывесьці да крызыснай сытуацыі ў грамадзтве.

Апошнія дасьледаваньні постсавецкай мэнтальнасьці даказваюць, што эдыпаў комплекс беларусы не пераадолелі. Як піша па выніках сацыялягічных дасьледаваньняў КЛейблін, у савецкай (посттрадыцыйнай) культуры думка аб забойстве бацькі ўвесь час прысутнічае, аднак гучыць па-кашчунску. Гэта асацыюецца з паталёгіяй і гвалтам. Ніводны чалавек, калі ён ня панкі не пад моцнай мухай, не прызнаецца сабе ў тым, што марыць пралюбадзействаваць з маці і паўтарыць подзьвіг Паўліка Марозава. Гэта цалкам зразумела, бо ў Беларусі ўспрыняцьце сям'і і кроўна-родавых сувязяў застаецца традыцыйным. Сьвятасьць бацькі недатыкальная.

Комплекс Эдыпа, такім чынам, выціскаецца ў падсьвядомае і захоўваецца намі ўдалейшым жыцьці. Накладваючыся на славянскі (савецкі) калектывізм (саборнасьць), Эдып становіцца часткай калектыўнага несьвядомага. Эдыпаў комплекс набывае сацыяльны статус.

Фігуры маці і бацькі набываюць сацыяльна-палітычны сымбалізм. Паўсядзённая сямейная сцэна, калі бацька гвалціць матку на кухні, праектуецца ў глябальны фармат: Лукашэнка гвалтуе маці-Радзіму або бацька паказвае жонцы, хто ў хаце гаспадар.

Адпаведна, сацыяльны Эдып можа выклікаць у беларусаў дзьве формы псыхалягічных працэсаў.

А) Спачуваньне да маці-Радзімы і нянавісьць да бацькі-гвалтаўніка, у канкрэтнай беларускай сытуацыі непасрэдна выяўленая ўапазыцыйных палітычных і культурных формах. Нездарма 14 лютага «адная з самых гучных імпрэзаў апазыцыі» (П.Севярынец) праходзіць пад лёзунгам «Кахай Беларусь». Беларусь успрымаецца як сэксуальны ідэал, валоданьне якім, аднак, немагчыма. Гэта выклікае праблемы ў кантактах з супрацьлеглым полам.

Б) Несьвядомая ідэнтыфікацыя бацькі з сацыяльным бацькам, выклікае эякуляцыю ад зьяўленьня на экране роднага прэзыдэнта. Гэтая традыцыя цягнецца з часоў бацькі народаў – Сталіна, які, як і сёньня Лукашэнка, прысвойваў сабе функцыі біялягічнага бацькі. Нармалёвы душэўны клімат у гэтай фракцыі беларусаў таксама немагчымы хаця б таму, што ў постперастроечныя часы чарговы сацыяльны бацька ня мае былога аўтарытэту. Гэта вядзе да псыхалягічных зрываў і надломаў, якія служаць пітацельнай глебай для нянавісьці да грамадзтва.

Рэзюмэ.

Прысутнасьць Эдыпавага комплексу ў паўсядзённым палітычным кантэксьце РБ сьведчыць аб тым, што інфантыльныя настроі на падсьвядомым узроўні застаецца часткай жыцьцёвых каштоўнасьцяў. Іншымі словамі, мы ўсе засталіся на этапе аральна-анальна-фалічнага разьвіцьця асобы, калі эўфарыю выклікаюць «рот» (агітацыя) і «фалас» (палітычны гвалт). З такім мэнталітэтам немагчыма стварэньне ўмоваў грамадзкага самакантролю і павагі да грамадзкіх установаў. Вось такая клініка.

Выхад з інцэнтуознага крызысу – прарыў праз стэрэатыпы сацыяльнага Эдыпа да асабістага стану свабоды, трэба шукаць у адкрытасьці самаму сябе і сьвядомай адказнасьці за свае фантазіі і сэксуальныя вычварэньні ●

Дарагому Пятру Міронавічу

У гуле сьвяткаваньняў 85-годзя з дня нараджэньня Машэрава зноў гучаць галасы, што яго сьмерць была замоўленая зьверху. Машэрава прыбралі тыя, хто разглядаў яго ў якасьці фаварыта ў бітве за пост генсэка КПСС. Калі б не тая аварыя... Давайце пафантазуем, што было б з намі і з краінай, калі б нашчадкам Брэжнева абралі не Андропава, а любімага кіраўніка Пятра Міронавіча.

Пётар Міронавіч як былы партызан загадаў бы вывесьці нашых хлопцаў з Афгану.

Машэраў не дапусьціў бы прыняцьця антычалавечнага «сухога закону».

Ён бы паставіў на месца зарваўшагася старшыню калгасу «Гарадзец».

Машэраў узначаліў бы ГКЧП і прадухіліў бы развал СССР.

Стаячы на варце геапалітычных інтарэсаў Саюзу, ён бы аказаў інтэрнацыянальную дапамогу Іраку.

У гонар свайго юбілею генсек атрымаў 7-ю зорку «Героя СССР».

Таворыць Скаруліс...

Агляд айчыннай аналітыкі беларускім палітэмігрантам са Швайцарыі і Бэльгіі

Як эмігранту даведацца пра жыцьцё на пакінутай радзіме? Якое надвор'е на Беларусі, чым жывуць, чым дыхаюць мае дарагія суайчыньнікі? Вядома – з выступленьняў калюмністаў нашых цэнтральных газэт, бо менавіта калюмністы трымаюць руку на пульсе і пхаюць градусьнік... (куды, ня будзем удакладняць) грамадзкаму арганізму Беларусі. Вось і Аляксандар Грыцанаў са сваёй пастаяннай катэдры ў *Белорусской газете* адзначае што:

А калюмністы штотыдзень даюць дыягназ стану грамадзкага здароўя. (Грыцанаўскія інтэлектуалы мусілі даць ацэнку дзяржаўнага ладу ў Беларусі – на думку калюмніста *БГ* пасьля адпушчэньня цэнаў на хлеб, і заявы ППРБ, што «дзяржава нікога не будзе трымаць на сваёй шыі» у Беларусі скончылася «Эра міласэрнасьці, якая так і не пачыналася»)

Рэдактар раскольніцка-сацыял-дэмакратычнай *Згоды* Аляксандар Зьдзьвіжкоў знайшоў той факт, што ў беларускім грамадзтве ўсе ўсім недавяраюць. Грамадзяне ня вераць дзяржаўным і недзяржаўным інстытутам.

Дык вось і разышліся грамадзтва, дзяржава і дзяржаўныя інстытуты. «А зайки врозь», як сьпявае Кіркораў...

Канстанцін Скуратовіч з *Белорусского рынка* ў разважаньнях пра эфэктыўнасьць мэтадаў дыягностыкі грамадзкай думкі параўнаў гэткаіх інтэлектуалаў з кухарам, які каштуе суп:

Калёнка абаронцы правоў спажыўца Скуратовіча «Філязофія жыцьця» на гэты раз прысьвечаная не рыбе, а цукру, дакладней, рашэньню ўраду пра вытворчасьць уласнага цукру з уласных буракоў ва ўмовах інтэграцыйнай няпэўнасьці. Што і казаць! Несалодкае жыцьцё беларусаў, калі на ўрадавым узроўні плянуецца распахаць калгасныя палі пад цукровыя плянтацыі. І толькі Тацянка Сулімава з *СБ* ведае, што ёсьць шчасьлівая краіна салодкага жыцьця, думкі пра якую грэюць сэрца калюмніста нават узімку:

Ці не заўчасна пачала Тацяна ўжо адзначаць дзень Валянціна? Дасылаю ёй свае віншаваньні-SMS з вынаходніцтвам новага тэрміну, які характэрызуе эканамічную эміграцыю зь Беларусі: «Утечка тел» – раней казалі: «Утечка мозгов».

Арсень Скаруліс,
палітуцякач

Электаральныя монстры

[illegible]

Электаральны бэстыярый

На выбарах пераможа той, хто здолее напужаць найбольшы працэнт электарату

Электаральны жах Беларускай Сацыял-Дэмакратычнай Грамады: Статкевіч.

Самым жудасным акультным пэрсанажам фальклёру Беларускай Сацыял Дэмакратычнай Гамады зьяўляецца Статкевіч, лідэр Беларускай Сацыял-Дэмакратычнай Партыі "Народная Грамада" і канкурэнт БСДГ. Ён лічыцца зьлейшым ворагам чалавецтва, бо прагне першым за С.Шушкевіча ўчапіцца ў Соцінтэрн. Статкевіч неўтаймаваны правакатар, аднак больш за ўсё ён вызначаецца сатанінскай хітрасьцю: то заклікае ўдзельнічаць у выбарах у лукашэнкаўскую палатку, то абвяшчае сябе дэмакратам. Лічыцца, што сілы для дзейнасьці ён чэрпае з тайнага дагавору з КГБ, на якім ён расьпісаўся ўласнай крывёй. Другія кажуць, што інфэрнальная асоба – безвольны зомбі Лукашэнкі.

Электаральны жах камуністаў: Вампіры-алігархі.

Алігархі-вампіры, якія ходзяць па зямлі, шмат у чым падобныя да вядомага Дракулы. Самае фундаментальнае адрозьненьне паміж людзьмі і вампірамі ляжыць у формах падтрыманьня жыцьця. Вампіры – жывыя мерцьвякі і павінныя падтрымліваць сябе крывёй рабочых і сялян. Таму для падтрымкі свайго штучнага бесьсьмерцьця, вампіру патрэбна перыядычна сілкавацца гемаглябінам пралетарыяту: у сярэднім АБ два-тры разы на год. Некаторыя вампіры-алігархі перабіваюцца крывёй сярэдніх прадпрымальнікаў або іншых алігархаў-суродзічаў, аднак у прынцыпе больш за ўсё вампір-алігарх любіць кроў бюджэтнікаў і савецкіх пэнсіянэраў. Вампіры-алігархі зьдзейсьняюць трапезу рознымі сродкамі. Звычайна постгіпнатычным загадам яны загадваюць прыватызаваць тое ці іншае прадпрыемства, пасьля чаго смокчуць кроў ягоных работнікаў. Ёсьць думка, што вампіры павінны пазьбягаць сонца ленінскага вучэньня і паху любімай кветкі Маркса – чырвонай гваздзікі. Таму таксама вампіры адпужваюцца чырвонымі зоркамі і заклецьцем: «Прыхільнікі камуністычнага шляху – яднайцеся».

Электаральны жах сацыяльна-спартовай партыі: Дыстрофік.

Сацыял-спартоўцы ў якасьці электаральнага пугала абралі вобраз чалавека, які кранічна ігнаруе заняцьці спортам. У бліжэйшым радстве зь неспартовым чалавекам у славянскім фальклёры стаіць Кашчэй Бесьсьмяротны (або, па бэнэзэўску Здыхлік Неўміручы). Худы і ссохшы ад скнапнасьці, ён марыць аб фізычнай дыстрафічнасьці кожнага. Амулетам супраць дэмана зьяўляецца картка фітнэс-клюба.

Электаральны жах уладаў: Злачынец-адмарозак.

У былінах, якія можна часта пачуць у кулуарах міністэрстваў, злачынца езьдзіць на "мэрсэдэсе", мае пісталет, уйму даляраў і падтрымлівае кантакты з ЦРУ. Усе – менты, суд і ўлада – ходзяць у яго ў шасьцёрках. Толькі прэзыдэнцкая вэртыкаль стаіць на ягоным шляху. Што будзе, калі Бацькі не будзе?! Пэрсанаж крымінальнага нагадвае нам фігуру Салаўя-разбойніка, чый антаганіст – Ільля Мурамец, выхадзец з народу, які, як і Бацька, зараз калёным жалезам выкарчоўвае ворагаў старажытнай Русі.

Электаральны жах панславістаў: Чуда-Юда.

Ніхто ў жыцьці не бачыў Чуды-Юды, аднак усе панславісты-чарнасоценцы лічаць, што такая істота існуе. Чуды-Юды прадстаўляюцца ім злобнымі, прагнымі да забойтва ўсіх праваслаўных людзей. Сілкуецца кашэрнай мацой і крывёю маладых хрысьціянскіх дзетак. Аб скарбах Чуды-Юды, схаваных у заходніх банках, ходзяць легенды. Нярэдка можна пачуць, што Чуда-Юда валодаюць магічнай сілай. Ёсьць павер'е, што той, хто зьесьць скрайнюю плоць Чуды-Юды, зможа вольна размаўляць на ідыш.

Электаральны жах нацыяналістаў: Цыгане.

Прадукт бэнээфаўскай дэманалёгіі. Трактоўка цыганаў у асяродзьдзі нацыяналістаў малюе нам злобную істоту, прадстаўніка страшэннай усходняй расы. Цыгане – увасабленьне дзікасьці, якая ідзе з Усходу. Адпаведна бэнээфаўскім жахам, сваёй багатырскай маткай адна цыганка можа запар нарадзіць каля 7 дзяцей, і тым самым за адну ходку ў раддом падарваць дэмаграфічную бясьпеку краіны. Яе жыцьцёвы спадарожнік мужчынскага полу гандлюе наркотыкамі і скупае золата і біжутэрыю.

Электаральны жах Аб'яднанай Грамадзянскай Партыі: Люмпэн-пралетарыі.

Люмпэн-пралетарый – глупая і злобная асоба. Яна баіцца сонечнага сьвятла і жыве ў спальных кварталах, у сырых і брудных цёмных камуналках. Сьвятла яна баіцца таму, што люмпэн-пралетарыі прынцыпова не здольныя праявіць якую-небудзь ініцыятыву і зарабіць грошы, каб аплаціць электрычнасьць. Люмпэн-пралетарыі заўсёды шукаюць халявы. У пошуках яе час ад часу яны нападаюць на багатых прадпрымальнікаў, каб разжыцца грашыма на чарговы стакан чарнілаў. На від пралетарыі жудасныя. Клыкастыя, непаголеныя твары, недагледжаныя валасы і карычневая скура, якая пэўна ніколі не ведала шампуню.

КаляндАр

Памятныя даты лютага

8 лютага – бёзьнік Боба Марлі, легендарнага выканаўцы рэгей, айца роднага ўсіх растаманаў і аматараў адцягнуцца на траве. Папулярнасьць Марля заваяваў сваімі арыгінальнымі ямайскімі дрэдамі, рэгулярным ужываньнем марыхуаны і песьняй «Ноў вумэн — ноў «Край» (што ў перакладзе значыць «усе бабы – сукі»). Клюб NC зрабіў з нагоды юбілея пацi, дзясяткі чэлаў у дрэдах і бяз дрэдаў, упыханыя ці ўпітыя (апошніх было менш, улічваючы спэцыфіку дзеі) адцягваліся пад рэгей мясцовага розьліву (ці россыпу) проста на падлозе танц-залі. Вось гэта называецца «Танцуйце па-беларуску!» Бо так трэба танцаваць нацыянальны рэгей-данс «А я лягу-прылягу!»...

14 лютага – нарадзіўся Рычы Гаральд Блэкмар, гітарыст Deep Purple і Rainbow. Культавая асоба! Калісьці запілы ягонага «стратакастэра» вышыбалі сьлязу не ў аднаго зь сёньняшніх папікаў і дзядкоў. У Менску арганізоўваліся сэйшна, дзе пілілі харду мясцовыя блэкмары, якія зьявіліся ў кожнай вёсцы «Есть в нашей деревне свой маленький Блэкмор, свой маленький Чепмэн и я – местный Гилан! Есть в нашей деревне наш личный Боб Дилан: Когда он поёт – это полные вилы!» – так сьпяваў Андрэй Вох у далёкім 1991. Цяперака, калі дзень 14 лютага прысвоілі сабе вытворцы валянцінкаўскіх сувэніраў (такіх як мясныя кансэрвы «Говяжье сердце»), пра старычыну Блэкмара ніхто не ўзгадае.

Калі пяюць прэзыдэнты

Творчыя пэрспэктывы Аляксандра Рыгоравіча

Усе даўно прызвычаіліся слухаць казкі «ад Горбі»

«Кто я? И Петя, и Волк! Я и Наташа!
Я – исполняющий долг расхлебавшего кашу!»
С. Жарыкаў

Першы (ды й зрэшты апошні) прэзыдэнт СССР Міхаіл Гарбачоў, які ўжо неаднакроць быў засьвечаны ў нямецкіх рэклямных роліках за рэклямай ці то мыла, ці то каўбасы, нарэшце дакаціўся да таго, што засьпяваў у дзіцячым м'юзыклу «Воўк і Пеця», зробленым па матывах музычнай казкі Пракоф'ева «Пеця і воўк», перапісаным кампазытарам Жан-Паскалем Бэнтусам. Дакладней, яшчэ не засьпяваў, але агучыў уступную частку да дзьвюх вэрсіяў казкі – пракоф'еўскай і Бэнтуса. Прыармянілася да пректу і бабця Сафі Ларэн – яна запісалася ў казцы з музыкай Пракоф'ева. Амэрыканскага прэзыдэнта-сэксапіл-пэнсіянэра і саксафаніста Біла Клінтана таксама спакусілі лаўрамі поп-зоркі і запрасілі запісаць трэк да «Ваўка і Пеці».
Усе тры зоркі аднагалосна вярэуць пра дабрачынныя мэты, на якія патрацяць зробленыя ганарары: Біл дасьць у фонд барацьбы са СНІДам, сіньёра Ларэн падтрымае дзіцячы фонд «Чарадзейства музыкі», а Горбі (або па-просту Гарбаты) асыпле дарамі Міжнародны Зялёны крыж. Казка ды й толькі! Прэзыдэнты, якія пайшлі на заслужаны адпачынак, не жадаюць спакойна лавіць сабе рыбку і капаць свой дачны ўчастак: яны прызвычаіліся да сваёй зорнай славы і не адмаўляюцца ад прапановы зьняцца хоць у рэкляме сабачага шампуня ад блох ці агучваць галасы Тэлепузікаў.
Адак пакінем у баку замшэлыя пэрсанажы ўчарашняй палітыкі. Лепш прыгадаем, што ў нас таксама ёсьць прэзыдэнт, а ў яго таксама голас ёсьць і ён таксама хоча сьпяваць! Чаму летась мы былі сьведкамі – кадар, як «Лукашэнка грае на баяне» абыйшоў усе перадвыбарчыя чарты й апазыцыйныя гумарыстычныя сайты ў беларускім інтэрнэце. Творчы патэнцыял у нашага прэзыдэнта настолькі агромны, што яму ўжо цесна на палітычнай сцэне. Чым парадуе нас Рыгорыч, калі нарэшце перадасьць у надзейныя рукі свой адказны пост? Стане вядучым «Калыханкі»? Будзе гастраляваць па краіне са сваім верным сябрам баянам? Згуляе галоўную ролю ў чарговай сэрыі пра Джэймса Бонда? Хутка пабачым ●

Пракоп Сяргееў,
пяюн

Файняныя ВОПЛІ ВІДАПЛЯСАВА

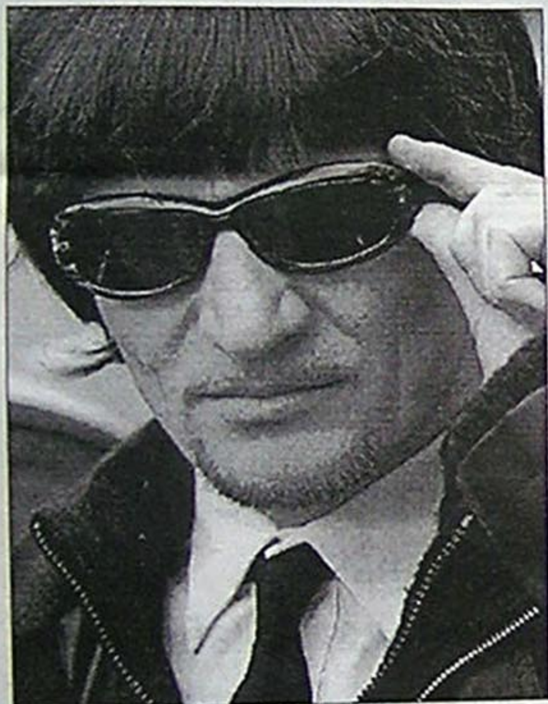

Алег Скрыпка вельмі спадзяецца на замежныя гранты, дый сам косіць пад крутога заходняга шоўмэна

Як сказаў бы чырвонаармейскі канфэрансье з рамана Пелевіна, «конь з двума х...ямі гэта што! А вось пра альбом з трыма трыб'ютамі вы не чулі?» FAYNO «Вопляў Відаплясава» акурат такі альбом. Легендарная цоеўская «пачка сигарет» прэзэнтуецца ва ўкраінскай і ангельскай вэрсіі The pack of sigarettes. «Зоряну осінь» Скрыпка пяе па-ўкраінску ў арыгінале і па-кацапску ва ўласным перакладзе. Цоеўскія зноў жа «Солнечные дни» таксама ў двух вэрсіях – украінскай і францускай Les jours de soleil. Ды яшчэ летаўскі «Попс» з цнатлівым рэфрэнам «вырубіць наў» заместа «на х...» І таго – чатыры трыб'юты на адзін альбом. Акрамя таго улюбёны хіт савецкай інтэлегенцыі «Підманула підвіла» з новымі ўласнага сачыненьня дадаткамі: «Ты сказала ў Мэрсэдэсе ўсім даш ты па чарэзе, я прыйшоў, а там менты – знову підманула ты!».
Мноства тэкстаў на замежных мовах насоўвае на думку пра так званыя «рэзюмэ» – лісты з самарэклямай, якія беспрацоўныя інтэлектуалы рассылаюць па ўсім інтэрнэце. Можа дзе ў Канадзе, ці ў Аўстраліі прачытаюць, ня выкінуць, запросяць...
А пакуль, 28 лютага «Воплі» выступаюць у КЗ Мінск з прэзэнтацыяй новага альбома «Файно». Калі ў вас ёсьць цярпеньне па тры разы слухаць тое самае і няма куды выкінуць 15 000 зайцаў, КЗ запрашае! ●

Куток спажыўца

Сьвятая спадчына

Ад прадзедаў спакон вякоў нам засталася Спадчына, сярод сваіх і чужакоў яна нам ласкай матчынай, — пісаў клясык. І ніхто зь беларусаў па-сапраўднаму ня мог зразумець, што ж насамрэч нам засталося. Бо, як правільна пісаў іншы клясык, «мы нічога больш ня маем, акрамя нашых магілаў». І вось цяпер, дзякуючы Талочынскаму кансэрваваму заводу, мы вярнулі сабе тое, што нам належыць па праву. Набор клясычны – «віно пладовае, краплёнае, моцнае», абароты таксама звычайныя, аднак смак незабыўны, усмактаны з малаком маці і які бурліць у крыві, разам з крывёй продкаў, салодкі, моцны і настойлівы, як жанчына пасьля першага разу. Таму й пасьля першай бутэлькі так хочацца, проста несупынна, бегчы за другой, трэцяй... Фатаздымак на бутэльцы доказвае, нагадвае і даводзіць няўпэўненым, што ў нас была гісторыя і да 1917 году: на невядомым будынку, што нагадвае шляхецкі маёнтак тваіх продкаў, ясна відаць лічбы 1906 – ці тое гэта год выпуску першай «Спадчыны», ці тое – напамін аб маладой беларускай дзяржаве і першых надрукаваных вершах тандэму Купала-Колас. Аднак дакладна вядома, што лепшае нам продкі ў спадчыну перадалі. Што мы з удзячнасьцю і скарыстаем ●

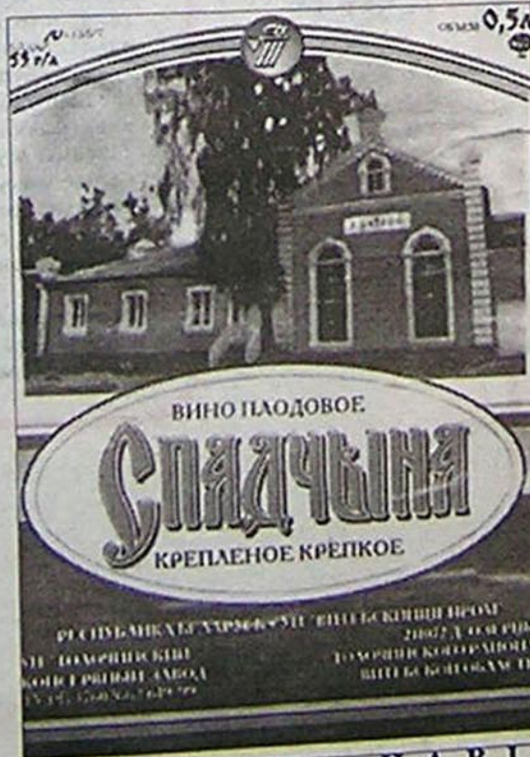

Што ты зрабіў для хіп-хопа?

Зараз толькі самы апошні мудак не адчувае сучасных рытмаў і рыфмаў. Галасы вуліц гучаць з кожнага мікрараёну. Пацаны ў шырокіх штанах – вось будучыня традыцыйнай дваровай культуры. Хто ты, мэн, зрабі свой выбар – ты з хіп-хопам або не:

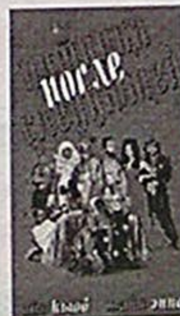

ПЯТНІЦА ПАСЬЛЯ НАСТУПНАЙ

Фільм Маркуса Рабоя і Айса Кьюба
У ролях: Айс К'юб, Майк Эпс

1. Санта-Клаўс скраў рэчы, а копы забралі апошнюю траву.
2. Ты задаўжаў за кватэру, і адсядзеўшы на кічы сын мэнэджэра жадае парваць твой зад.
3. Праца ахоўнікам павінна прывесьці ў добры стан тваe фінансы.
4. Забі на працу – пакуры. Потым трэба дагнаць Санта-Клаўса,.. але лепей пазнаёміцца зь цёлкай гаспадара крамы.
5. Мэнэджэра крамы б'юць, а ты ратуеш ад вораў краму Грашовага Майкла. Цяпер ён твой сябар.
6. Не дазваляй, каб цябе білі з-за працы - пасылай у зад такую працу.
7. Каб заплаціць рэнту за кватэру, лепей арганізуй вечарыну ў сябе дома і запрасі ўсіх старых і новых сяброў і зьбяры са ўсіх за гэта грошы.
8. Пазнаём Грашовага Майкла з адкінуўшымся сынам мэнэджэра, цяпер яго цёлка можа быць тваёй, але не забудзь паставіць замок у дзьверы ад спальні.
9. Зьявіўся сам Санта-Клаўс. Добра пабі яго елкай і сьмела вяртай сабе скрадзеныя рэчы ды іншыя бонусы. Цяпер ёсьць чым заплаціць за кватэру.
10. Прывяжы вора-Санта-Клаўса на даху паліцэйскага ўчастку, копам адсып сваёй самай лепшай дуры, а сам кувыркайся з прывабнымі дзяўчынамі. Забі на музло.

8 МІЛЯ

Фільм Кэрціса Хэнсана
У ролях: Эмінэм, Кім Бэсынгер, Брытані Мэрфі

1. Калі твая сяброўка заляцела, падары ёй машыну і кідай на фіг.
2. Спачатку ўсе ня вераць, што такі недарэка як ты можа выйсьці на сцэну.
3. Працуючы на заводзе, абкладай факамі ўсіх і прыдумай свае першыя рыфмы.
4. Канешне, спачатку твой канкурэнт гаворыць табе, што б ты насіў сваю белую задніцу падалей ад яго.
5. На дасугу пастрэльвай у паліцэйскую машыну са стрэльбы для пэйнт-болу і спальвай закінутыя дамы.
6. Патрэніраваўшыся на маміным бой-фрэндзе, зьбі ў кіслы яблык сяброў канкурэнта.
7. Правер, ці добра ты чытаеш на супрацоўніках, калі ўсё добра, сьмела займайся сэксам на заводзе сярод мэталу.
8. Калі нехта чужы трахае тваю дзеўку – дай у рыла, але й табе хутка навешаюць трындзюлей сябры канкурэнта.
9. Адпрасіся на гадзінкі дзьве з працы, каб трапіць на конкурс самадейнасьці рэпераў.
10. Абкладзі факамі ўсіх прысутных да папы рымскага, раскажы пра ўсе свае жыцьцё-быцьцё, аблажай канкурэнта, каб той нічога ня змог сказаць – і ты кароль рэпу!

BANKER_KV@YAHOO.COM

«Лісты з Ангбанду»

Ці адбудзецца Белы Замак?

Ізноў БЗ. Колькі ўжо разоў пераносіўся сярэднявечны фэст «Белы Замак - 2003». То на тыдзень пазьней, то яшчэ на тыдзень, то зноў на тыдзень... Апошняя дата была з 21 па 23 сакавіка. Але гэта было ня ўсё. Цяпер БЗ ізноў вярнулі на 7-9 сакавіка. Як стала зразумела з чутак на Ордэне, гэтыя пераносы былі зьвязаныя зь няшчасным выпадкам у Палацы Дзяцей і Моладзі, калі нейкі картынгіст парушыў правілы тэхнікі бясьпекі і паплаціўся за гэта жыцьцём. Цяпер туды панаехала камісіяў, якія поўзаюць, нешта правяраюць, кантралююць... А рыцары – яны ж мужыкі простыя, яны жа жалезкамі сабе па галовах б'юць... Вось і паўстала пытаньне – ці не забараніць зусім гэты самы БЗ? Але ў выніку перамоваў, якія скончыліся з тыдзень таму, было вырашана, што будзе ня толькі сам Белы Замак, але й бугурт на ім. Так што будзе магчымасьць і па галаве атрымаць, і астатнім панадаваць. Калі не адменяць ізноў...

Беларускія гульні. Набліжаецца «Менескон - 2003», вялікая падзея ў ролевым сьвеце краіны. Прыблізны дзень праведзеньня – апошнія выходныя сакавіка. Адной з мэтаў Менскага Ролевага Канвэнту арганізатары лічаць складаньне адзінага календара ролевых гульняў-палігонак на 2003 год. А інтэрнэт-рэсурс rpg.by ўжо прэзэнтаваў папярэдні варыянт гэткага календара. Пакуль у яго ўвайшлі пяць праектаў: «Паляваньне на вядзьмарак - 2» ад Профа ды Ко, «Гульні ценяў» ад Праведніка ды Ко, «Вэрона» ад Мадрэ ды клюбу Кайталан, «Зьмерк Імпэрыі» ад Варкана зь Берасьця ды «Цені забытых эпох» ад Тарна і Ко.

Хатняе заданьне. Хлопчыкі й дзяўчынкі, вывучыце, калі ласка, новае слова. «Куханка» – ролевая гульня невялічкага памеру, звычайна ад дзесяці да трыццаці гульцоў. Праводзіцца ў нейкім пакоі альбо кватэры – адсюль яе назва. Таксама завецца «павільёнка», «комнатка» ды інш. Цягнецца некалькі гадзін, прыкіды ды антураж выкарыстоўваюцца ў залежнасьці ад сюжэту. Звычайна не разьлічаная на баявыя дзеяньні, а хутчэй на інтрыгі, выкарыстаньне кулуарнай зброі ды агрут, на палітыку ды псыхалёгію адносін.

Цывік Агідны

P. S. Калі вы маеце нейкую інфармацыю, якая датычыцца ралявых, рыцарскіх альбо талкіеністкіх падзеяў краіны, пішыце на ***civic_agidny@tut.by****.*

Да ДАІ, пакуль даюць

Прыгожыя людзі ў форме раздаюць валянцінкі

Самае сэксуальнае сьвята году, пасьля Гей-прайду вядома, – Дзень сьвятога Валянціна – пакрыла сабой краіну, як пахатлівы гвалтаўнік, не прапусьціўшы ні старых, ні малых. Бедны сьвяты, якога прыпялі да «сьвята ўсіх закапочаных», насамрэч ня мае да яго ніякіх адносінаў, і даўно ўжо грыміць касьцьмі ў сваёй труне. А ў нас вакханалія дайшла ўжо крытычнай кропкі.

Ілюстрацыяй да гэтага зьяўляецца сытуацыя, што склалася ў Дзяржаўтаінспэкцыі. Са зьменай начальніка ДАІ, якім нядаўна быў прызначаны Мікалай Дрозд, вядомы сваімі жорсткімі разгонамі апазыцыйных мітынгаў-паходаў «на Незалежнасьць», у даішнікаў пачаліся чорныя дзянькі. Мала таго, што яны і да гэтага хадзілі ў жоўта-сіняй підарскай форме, дык і гэтага Дразду аказалася мала – відаць, зашчыміла туга па садысцкіх бойках на галоўных вуліцах сталіцы, і таварышч палкоўнік вырашыў правесьці ў жыцьцё новы від вычварэньняў, у гэты раз на сваіх падначаленых. І выбраў для гэтага адпаведную выпадку дату - дзень усіх закаханых. З 12 па 14 вы маглі пабачыць на тых жа цэнтральных вуліцах гораду дзесяткі й дзясяткі даішнікаў. На першы погляд, яны займаліся сваёй звычайнай справай – спынялі вадзілаў, правяралі паперкі і стан тачкі, але ўсё гэтае яны былі павінныя рабіць з усьмешкай і добрай іскаркай у вачах і дарыць кіроўцам «маленькі сувэнір у выглядзе сардэчка», як сказана ў афіцыйнай заяве. Акцыя мела назву «Піт стоп - Ад чыстага сэрца» і нібыта мела на мэце бароцца за чысьціню роднага гораду і машын у ім, аднак, разумеючы стан бедных даішнікаў, якія вымушаныя былі ўсьміхаючыся праводзіць выхаваўчую бяседу, можна здагадацца аб мэтах начальства. Тым больш, па правілах гэтага сьвята, падарункі трэба дараваць толькі прадмету свайго каханьня. Адсюль высновы: ці з усіх даішнікаў зрабілі підараў, ці яны так любяць родных вадзілаў і іхныя бабкі, што гатовыя дзеля гэтага апускацца ніжэй дарожнага бардзюра. Маладафронтаўскія акцыі на Дзень закаханых адпачываюць ●

Мент, паганы

Старыя **пес**ьні пра Гл**ёб**уса

«Сьмерць-мужчына» выпусьціў музычны альбом

Многія, абчытаўшыся «Дамавікамэрона», мяркуюць, што ў дзяцінстве Вова Адамчык меў вялікія праблемы з бацькамі, сэксуальным выхаваньнем і няўдалым вопытам, жывёламі ды ўвогуле дзяўчынкамі. Аднак гэта ня так: і бацькі ва Ўладзімера былі нармальнымі, ды й сам ён рос абсалютна звычайным і незаўважным хлопчыкам, і комплексы ў яго былі самыя звычайныя. Ну ня ўмеў Вова граць на гітары, мядзьведзь на вуха, пясок у горла, і як жа ж яму было моташна, калі хлопцы граюць, ды хоць на баяне, дзеўкі на іх вешаюцца, а ты павінны стаяць у староньцы ды давіцца сьлязьмі зайздрасьці ды злосьці. Як тут стрываеш, таму паабяцаў маленькі Валодзя знаёмым і, галоўнае, сабе, што вырасьце і выпусьціць цэлую вінілавую пласьцінку са сваімі песьнямі (даўно тое было, не было яшчэ кампакт-дыскаў). Пасьмяяліся з Вовы хлопчыкі ды дзяўчынкі ды забылі. А Вова вырас, стаў вялікім Адамам Глёбусам і ня толькі не забыў, але яшчэ й выканаў сваё абяцаньне.

Цяпер вы можаце патрымаць у руках плод Глёбусавых дзіцячых комплексаў – паўнавартасную плытку са сьціплай назвай «Песьні». Вось толькі ўсё гэтак жа не сьпявае Глёбус свае песьні, музыку да іх ня піша, дый на інструмантах ня грае, дый увогуле ягонымі іх можна назваць толькі таму, што напісаныя яны на ягоныя пераважна падлеткавыя вершы. Гонару, праўда, у Глёбуса гэта не адымае: ягоная праслаўленая фігура падсьвечваецца нацыяналісцкімі зоркамі НОВАГА НЕБА і БОНДЫ, народнымі пасьмяротнымі легендамі ПЕСЬНЯРОЎ і СЯБРОЎ. Цяпер фанаты гэтых гуртоў падсядуць на шматлікую творчасьць Глёбуса, а фанатам Глёбуса давядзецца выслухоўваць занудныя песенькі з гісторыі беларускай рок-музыкі. Сымбіёз таленту і пасрэднасьці, і пытаньняў дзе што – узьнікаць не павінна. І ўсё толькі з-за таго, што Глёбус у свой час хацеў граць хаця б на расчосцы ●

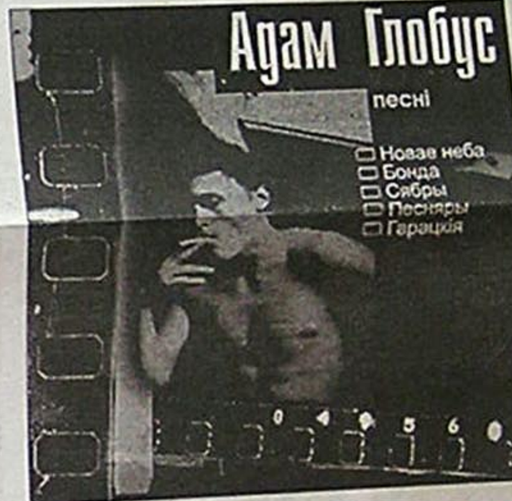

Гэтак выглядаў жывы клясык беларускай літаратуры ў часы, калі марыў стаць крутым рок-н-рольшчыкам

! Таварышы дарослыя ! Хавайце відэакасэты ад дзяцей !

Кіно вачыма дзіцяці

Калі я зноў засталася дома адна, я паглядзела вось які фільм...

Агент ФБР Джоэл Кэмбал сыходзіць у адстаўку, але мінуўшчына наступае яму на пяткі. У горадзе пачалі адбывацца забойствы, почырк якіх быў Джоэлу да болю знаёмы. Аказваецца, ўсе гэтыя крывапусканьні справа рук аднаго мэна, зь якім Кэмбалу давозілася сутыкацца. Забойца адсачыў агента й замуціў зь ім гульню. Перад кожным забойствам ён дасылае агенту фотаздымак ахвяры і прапануе знайсьці яе раней, чым зь яе зробяць крывавую Мэры. Забойца атрымлівае асалоду ад перажываньняў свайго ворага і нарэшце распрацоўвае злачынства, якое павінна канчаткова зьнішчыць Кэмбала...

«Назіральнік» («Вартавы»)

Фільм Джо Чарбаніка.

У ролях: Эрні Хадсан, Кіану Рыўз.

Злы дзядзя танцуе са зьвязанай цёцяй.

Добры дзядзя шмат хварэе і робіць сабе уколы

Благі дзядзька фатаграфуе дзяўчыну.

Яна гіне, а добры дзядзя жадае знайсьці благога.

Потым благі дзядзя забівае дзяўчыну з вуліцы

Добры дзядзя трапляе ў шпіталь. І атрымлівае новую фотку.

Благі дзядзя зьвязаў знаёмую добрага, і гэтым выцягнуў яго з хаткі.

Добрыя дзядзя і цёця спалілі благога дзядзю.

Мама таксама мне гаворыць не размаўляць з чужымі дзядзькамі на вуліцы.

ПАМРЫ, АЛЕ НЯ ЗАРАЗ

Раскруціўшы чарговую справу, Джэймс Бонд дазваляў сабе забаўляцца зь дзяўчынамі.

Раптам у размову ўмяшаўся трэці.

Бонд адразу прыступіў да выкананьня заданьня.

Бонд спыніўся ў самым фэшэнэбэльным гатэлі.

У пад'езьдзе яго чакалі незнаёмыя людзі.

Бонд жартуючы раскідаў пэтэвэшнікаў.

Зранку Бонд прыйшоў у Хартыю.

Бонд ня быў бы Бондам, калі б упусьціў сустрэчу з такой прыгажуняй як Людміла Гразнова.

Толькі зранку Бонд узгадаў пра сваю місію.

Пранікнуўшы ў офіс Хартыі, Бонд адчыніў сэйф.

У ім ляжалі 300 тыс. даляраў амэрыканскіх падаткаплацельшчыкаў.

Раптам за сьпінай Бонда ўзьніклі лідэр Хартыі Бандарэнка і ягоны шасьцёрка Дранчук.

Разьведчык абвёў вакол пальца міжнародных тэрарыстаў і націснуў на запаветны акцыз.

З бутэлькі вылецела капсула зь вірусам белай гарачкі і...

...і паваліла ворагаў долу.

Забраўшы грошы, Бонд зрабіў ногі.

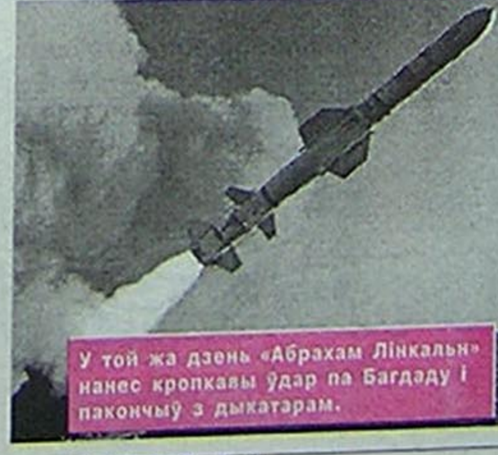
У той жа дзень «Абрахам Лінкальн» нанес кропкавы ўдар па Багдаду і пакончыў з дыкатарам.